„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Onsdag den 26. Febr., 1913.

„Hvorfor tillader Gud Krig?" spurgte en gammel Tyster, som var rystet over det frygtelige Menneskeslagteri i den balkansk-tyrkiske Krig. „Af samme Grund, som han tillader et vulkansk Udbrud, naar Vand kommer i Berøring med Ilden i en Ildovn neden under Krateret", svaredes der. Vand og Ild lader sig ikke sammenblande. Saa længe der hersker Synd i Verden, vil der være Strid blandt Mennesker. Undertrykkelse er Ilden, og Kærlighed til Frihed og Ret er Vandet; naar de to mødes i Kamp, vil der flyde Blod.

Rev. Dr. Rast, den lutherske General Councils Repræsentant ved Minnesotas Universitet, medeler „The Luth." følgende angaaende det religiøse Forhold ved denne Læreanstalt: Der er 5,576 Studenter. Af disse bekender 513 sig til Metodistkirken, 498 til den lutherske Kirke, 410 til Katolikkirken, 399 er Kongregationalister, 389 Presbyterianere, 312 Episkopaler, 203 Baptister, og 262 tilhører andre Kirkesamfund. 610 bekender sig ikke til nogen Kirke. Af de Studenter, der bekender sig til et eller andet Kirkesamfund, besøger omkring 30 pCt. regelmæssig Kirken. Omtrent 50 pCt. af dem, der bekender sig til den lutherske Kirke, besøger Guds Hus stadig.

Om Vækkelse paa Madagaskar læser vi i „Folkebladet": „For en Tid siden fik vi den glædelige Efterretning, at en ny Vækkelse var begyndt paa Madagaskar. Bevægelsen har bredt sig fra By til By især i Missionær Smiths Distrikt. — Der er kommen Liv i mange lunkne Kristne, og gamle Hedninger, som før var absolut utilgængelige sidder nu og læser Katekisme hos deres Børn og Børnebørn. — Ogsaa af Trylledoktorer er der flere, som giver det bestemte Indtryk, at de er grebet af den almindelige Vækkelse og virkelig har omvendt sig. — En af Grundene til, at Vækkelsen har bredt sig saa hurtig, er den, at mange af de nypakte i deres første Kærligheds Varme gør, hvad de kan, for at faa deres egne med sig. En af de varmeste Prædikanter nu er en Trylledoktor Ranlokavey. Han var før overbevist om sine Tryllemidlers Magt, men nu har han faaet Øjnene op for deres Afmagt.

Under Overskriften „Bibellæsning i Ungdomsforeningerne" læses i „Ungdom" af 15. Febr. bl. a.: Jeg (J. P.) har i de 25 Aar, jeg har været i Amerika, personlig været sammen med Folk, som var Bibellæsere, og det har undret mig, hvad de har faaet ud af deres Bibellæsning. En har læst sig til at man ikke kan blive Kristen, uden at man bliver døbt, efter at man er voksen, selv om man var døbt som Barn. En anden er lige saa sikker paa, at man skal hvile om Lørdagen og ikke om Søndagen, for ikke at tale om den, der altid gaar og grunder paa, hvor Kain fik sin Kone fra. Jeg tror derfor, at nogle gode bibelske Foredrag er meget mere værd i Ungdomsforeningerne end en hel Række Bibellæsninger." — Man fristes til at tro, at Forfatteren ikke selv er Bibellæser. Hvis han var, kunde han næppe skrive, som han gør. Vildfarelser søger vel Støtte i Bibelen, men de hentes ikke ud af Bibelen. Hvorfor henviser Manden ikke til dem, der staar ham nærmere, til dansk-lutherske Kristne, som har faaet saa velsignet meget godt udaf Bibelens Læsning?

Burde U. S. ikke intervenere?

Efter at de sidste Begivenheder i Mexico har fundet Sted, kommer man naturligt til at spørge, om ikke vort Land burde gribe ind.

Før end vi udtaler vor egen Mening, skal vi anføre nogle Udtalelser af den engelske Presse af 24. dennes.

„Daily Express" siger redaktionelt, idet det omtaler Præsident Tafts Tilbageholdenhed over for Mexico, at Revolution og Anarki ikke staar paa Præsident-Etiketten, og at Sikkerheden for Liv og Ejendom i Mexico ikke vil vente, indtil den nye Præsident bliver installeret. Bladet gør Nar ad en Ekspedition af 9,000 Mand og siger, at Foretagendet vil kræve en Styrke af 100,000 Mand. Det raader den britiske Regering til at øve Pres paa Regeringen i Washington for at faa den til at handle.

„The Daily Chronicle" erklærer, at Maderos Død skyldes Præsident Huerta, og spørger, hvad United States vil gøre.

„The Daily News" siger: „Madero er bleven myrdet, og U. S. Regering udtaler Verdens Indignation over det Forræderi, der bragte Huertas Administration til Magten, og den Grusomhed, med hvilken de udøver deres rimeligvis korte Herredømme."

Bladet gør videre opmærksom paa, at U. S. har ordret, at Madero ikke maatte straffes uden Forhør, og at en stor Nabostat næppe lader sig holde for Nar."

Man ser tydelig den engelske Presses Holdning. Den mener, at Uretfærdighed og Grusomhed har taget Overhaand i Mexico i den Grad, at det er Tid for vort Land at gribe ind.

Vi indrømmer, at det er lettere for Pressen i et indigneret Øjeblik at komme til et Resultat, end det er for en Regering, der holdes ansvarlig for sin Handling.

Det er ogsaa lettere for dem derovre paa den anden Side af det store Hav at vide Besked paa, hvad der bør gøres, end det er for vort Land, som i Tilfælde skal handle.

Videre vil vi sige, at det maa billiges, at Præsidenten, hans Administration og Kongressen hidtil har afholdt sig fra at gribe ind i Forholdene i Mexico.

Men Spørgsmaalet er nu: Bør U. S., efter at den lovlige Regering er styrtet ved Forræderi, og efter at Forræderne har vist Mangel paa Evne, maaske ogsaa paa Villie, til at øve Retfærdighed over for den afsatte Regering, fremdeles forholde sig passiv?

Vi mener nej.

Vel ved vi, at det er svært at blande sig ind i et andet Lands Affærer og det er det da særlig for Præsident Taft, som staar rede til at træde af som Præsident.

Men — vi maa se paa Sagen, som den er.

Vi kender jo det gamle Spørgsmaal: „Er jeg min Broders Vogter?" og det forekommer os, at det røber Selviskhed, Kainsfind at holde sig neutral under nærværende Omstændigheder i Mexico.

Ingen af os priser Præsten og Leviten, som gik forbi den halvdøde og lod ham ligge urørt. Vi skylder vor Næste noget mere end kold Tilbageholdenhed.

Det er ikke behageligt, at skulle gaa ind i et Nabohus for at udøve en Polititjeneste der; men vi ved, at det kan gaa saa galt, at det bliver Pligt at gøre det.

Der er sikkert mange, baade Mexicanere og Udlændinger, som lider under den forhaandenværende Tilstand i Mexico, og der øjnes ingen Mulighed for, at Landet nu selv er i Stand til at ordne Forholdene.

Ikke vil vi befatte os med at dømmer Partierne imellem; men saa meget kan vi se, at Maderos Parti er styrtet, og det gamle Diaz-Parti med General Huerta i Spidsen har begyndt saa grusomt, at det absolut har skabt voldsom Uvillie imod sig selv.

Derfor tror vi, baade at det er paa Tide at skride ind, og det forefaldne vil fuldtud retfærdiggøre vort Lands Intervention.

Lige saa prisværdigt som det var ikke at forhaste sig, lige saa dadelværdigt, synes det os, det vil være at holde sig tilbage længere.

Enhver, der vil se upartisk paa en Sag, kan da se, det var en sand Velsignelse, at U. S. skred ind paa Cuba — baade første Gang for at sætte Øen i Frihed og siden for at fri den fra Vanstyre.

Og muligvis, om U. S. strider ind i Mexico og dikterer Orden, at de urolige Naborepublikker kan faa godt af det ogsaa — —: „Hvem kan vide, naar Turen kommer til os!"

En levende, arbejdende Kirke.

V. Kirkens Arbejdsmidler.

Vi kan ikke godt komme bort fra det Emne om en levende, arbejdende Kirke. Det er paa Arbejdet, Livet og dets Sundhed skal kendes.

Naar vi denne Gang vil skrive om Kirkens Arbejdsmidler, saa vil vi lige straks sige, at det ikke er vor Tanke at pege paa n y e Midler.

Da vor Herre Jesus udsendte sine Apostle og vegte for dem paa „al Verden", „al Skabningen", „alle Folkeslagene", da gav han dem ikke andre Midler i Hænde end Evangeliets Prædiken og Daaben.

Nadveren var før indstiftet som et Maaltid for Disciplene.

Men der er noget andet, der bør nævnes ved Siden af Ord og Sakrament, og det er „Kraften fra det Høje", som Disciplene modtog Pinsedag.

Der er maaske noget i den Tale, som høres saa tidt i vore Dage, at Guds Ords Forkyndelse skal indrettes efter Tiden, vi lever i. Men det kan dog aldrig gælde andet end Form og Maade.

Paulus var for Jøderne en Jøde og for Grækerne en Græker. For at kunne anvende Guds Ord ret paa vore Tilhørere, maa vi sætte os ind i deres Levevis og Livskaar etc.

Men Arbejdsmidlerne er og bliver de samme gamle: Ordets Forkyndelse og Sakramenternes Forvaltning, men — i Guds Aands Kraft.

Det er ogsaa Historiens Vidnesbyrd: alle Vegne og til alle Tider, naar Guds Rige er gaaet frem med Kraft, da er det sket ved en kraftig og aandsbaaren Forkyndelse af Guds Ord.

At ville erstatte Guds Ords Forkyndelse eller hjælpe paa Forkyndelsen ved kunstige Midler, det bevisser kun, at man ikke tror paa Evangeliets Kraft.

Sløves Forkyndelsen af Guds Ord, og Kirkegangen aftager, saa svækkes Livet, og Arbejdslysten og Arbejdskraften aftager.

Forkyndelsen og Hørelsen af Guds Ord maa følges ad.

Der er i V i r k e l i g h e d e n en underlig Føde for Menneskeaanden i Guds Ord; prøv det, og du vil erfare, at det er sandt.

Vi vil benytte Anledningen til at henlede Opmærksomheden paa en Artikel i dette Nummer—„Guds Ord".

Den fortjener at blive læst mere end een Gang. „Land! Land! Land! hør Herrens Ord", slutter den.

Dersom Landet eller Menneskene i Landet ikke vil høre Herrens Ord, saa er der intet Raad.

Og dersom en Menigheds Medlemmer ikke vil samles flittig om Herrens Ord og flittig benytte det i Hjemmene, saa bliver den aldrig en levende, arbejdende Menighed.

Se Guds Ord, fra hvilken Side du vil — Loven eller Evangeliet Det er af samme guddommelige Oprindelse og har samme Maal.

L o v e n forbyder absolut ikke andet, end hvad der er ondt og vil fordærve et Menneske, og den byder lige saa absolut intet uden godt, og hvad der vil gøre et Menneske lykkeligt — trods det, at dens Fordringer overstiger det faldne Menneskes Kræfter.

Men Evangeliet fastholder ikke alene det samme Maal, som Loven peger paa, men det viser Vej til at naa Maalet — T r o paa ham, som er „Vejen, Sandheden og Livet."

Og det var jo særlig E v a n g e l i e t, Jesus paalagde Apostlene at prædike — som om Menneskene af Naturen kendte Loven, „havde Lovens Gerninger skrevne i deres Hjerter" (Rom. 2, 15).

Evangeliets Prædiken og Sakramenternes Forvaltning, og saa T r o og B ø n, som henter Kraften fra det høje — det er Kirkens egentlige Arbejdsmidler. — I anden Række kommer jordiske Midler.

Skandinavisk Kunstudstilling i Chicago.

Den 25. Februar aabnedes (altsaa i Gaar) den skandinaviske Kunstudstilling i „The Art Institute" i Chicago. Torsdag Eftermiddag den 27. Febr. (i Morgen) afholdes den formelle Aabningsfest. Udstillingen afsluttes for Chicagos Vedkommende den 16. Marts.

Denne Udstilling, der er arrangeret af „The American-Scandinavian Society" og hvis Udgifter bæres af „The American- Scandinavian Foundation", bringer et ypperligt Udvalg af Tidens bedste Frembringelser paa Kunstens Omraade i de tre nordiske Lande. I New York, hvor Udstillingen først fandt Sted, tiltrak den sig mere end almindelig Opmærksomhed. Tanken er at lade Udstillingen besøge et Antal af Landets større Byer i Rækkefølge. Arrangement for Udstillingen i Chicago foregaar under personlig Ledelse af Dr. Henry Goddard Leach, Selskabets Sekretær (midlertidig Adresse: Blackstone Hotel, Chicago.)

Protest.

I sidste Nr. af „Danskeren" fandtes et Advertisement om Cigaretter, som bragte kristne Forældre og moralske Mennesker til at studse og forarges. Mange Stater har vedtaget strænge Love for at modarbejde Brugen af Cigaretter for at bevare den tankeløse Ungdom fra deres Fordærvelse, men nu tillader „Danskeren" sig at avertere dette lovbryderske Stof — hvad skal vi tænke om sligt? Moralske Forældre advarer deres Børn mod Cigaretrygning fordi det er uhyre sundhedsfarligt og tillige forbudt af Statens Love — men nu kan vi vente at høre frem dem: det kan da ikke være saa farligt, siden vore egne „hellige" Blade anbefale dem. Vore Aarsmøder har flere Gange udtalt sig alvorligt mod, at der optages unmoralske og lovbryderske Avertissementer i vore Blade — men alligevel skal vi nu igen beskæmmes med saadant!

Vi er ellers glade ved vor „Danskeren" og kan saa daarlig undvære den, og just derfor maa vi protestere, naar den bedrøver os.

Paa flere North Dakota Holderes Vegne

E. A. H j o r t s v a n g.

— — —

I Henhold til ovenstaaende Protest maa vi tillades følgende Bemærkninger:

Den vaagældende Annonce er os tilstillet af et Annonce-Bureau, hvis Tilslutning er af adskillig Betydning for „Danskeren"s materielle Velfærd, og da vi allerede førte Annoncer af nær beslægtet Art, saa vi os ikke i Stand til uden videre at nægte Optagelse, især da den jo ikke falder direkte ind under det, der ved Direktionens Vedtægt er udelukket fra Bladets Spalter.

For øvrigt kan meddeles, at Sagen allerede er Genstand for Forhandling saavel med det paagældende Bureau som med Forlagshusets Direktion.

„Det er bedre at blive fristet end at blive opblæst."

„Hovmod staar for Fald," „Høje Heste gør svære Fald", og „Høje Træer blæser snarest omkuld." Ikke desto mindre er det saa, at „mange vil gerne gøre Rede i høje Træer", thi „Enhver mener, at hans Ugle er en Falk."

Imidlertid er det ikke galt i og for sig at stræbe opad. Hvad vilde der blive af alt Fremskridt og al Dygtighed, om ikke man havde Lov til at stræbe mod høje Maal! Det berettigede eller uberettigede i en Opadstræben afhænger af to Ting: 1. Hvad man efterstræber og 2. hvorledes man stræber.

Især skal man være varsom med at nedslaa Modet hos unge fremadstræbende og opadstræbende Mennesker. Det er ingen Sag at være vis i sine egne Øjne og at sige til saadanne: „Skomager, bliv ved din Læst". Men Verden vilde blive berøvet de fleste af sine ypperste Mænd, hvis det ikke tillodes en fattig Dreng eller Mand at hæve sig over de Lag, blandt hvilke han holdt sit Indtog i Verden. For at begynde med Skomagerne kan man nævne Hans Sachs, den tyske Poet, og William Lloyd Garrison, Slaverne's trofaste Forkæmper her i Amerika. Tager man saa Skræderne med, hvem af os Danske vil ikke komme til at tænke paa Tordenskjold? og naar der en Gang skal skrives dansk-amerikansk Kirkehistorie, saa vil man se, hvor stor en Rolle Skræderne her har spillet. Eller skal man nævne Kedelflikkeren John Bunyan, Lysestøberen Benjamin Franklin, Slaverne Frederick Douglass og Booker T. Washington, eller Navne som Lincoln, Grant, Garfield, Harrison, Horace Greely, John G. Whittier o.s.v. Det er forbavsende, hvor mange Stjerner af første Rang paa den amerikanske Himmel der er opstaaet fra Folkets brede Lag og ofte fra de mest fattige Klasser. Vor Kirkefader Morten Luther var jo en fattig Minearbejders Søn. Af alle Danske, som har vundet Navn i den store Verden, er ingen mere bekendt end Skomagersønnen H. C. Andersen, Skibstømrersønnen Bertel Thorvaldsen, Skipperssønnen H. L. Martensen, eller skal vi nævne Navne, der nærmest er dyrebare blandt os Danske, som Morten Borup, Hans Tavsen og Thomas Kingo. Men hvorfor blive ved? Lad os blot opmuntre vore unge til at se at blive til noget. „Den, der tragter efter en Guldvogn faar en Lundstikke", „Stræb efter det høje, og du skal faa det middelmaadige", og den, som er ærlig, tro og flittig i sin Stræben, faar altid noget ud af sine Anstrængelser.

Men lad os nu huske paa de to Ting, som maa iagttages: det gode Maal og den gode Vej til Maalet. Maalet maa være et, som er værd at stræbe efter. Det højeste Maal er nu at staa i den Højestes Tjeneste. — Hvor mange fremadstræbende Mænd og Kvinder i vore Dage glemmer ikke dette! Og dog, hvem er større end den, der dannede dig, eller hvem kan bedre udpege Maalet for dig end han, der alene kan føre til Maalet? Jeg mener ikke, at alle fremadstræbende unge Mænd skal se at blive Præster. Den Gerning er jo heller ikke meget anset i Verden. Dog kan den med Rette regnes for den største, thi ingen anden Gerning har Betydning for Evigheden som den. Og skal vor dansk-amerikanske Kirke blive til det, den burde blive, saa maa vi naa frem til dette, at mange flere af de unge Mænd, som vokser op i vore Menigheder, optager den Gerning. De har bedre Betingelser for at staa i fuld Forstaaelse og Sympati med den Slagt, der opvokser her ovre, end vi andre. Jeg er ikke fremmed for Argumenterne fra modsat Side, som at de, der fødes og opvokser hjemme i Danmark, vil holde mere paa Danskheden, er i mange Maader mere udviklede, er mere konservative o.s.v. Dog er det vist ikke værd at tale i for høje Toner om konservativ Lutherdom i Danmark nu for Tiden, Dette siger jeg af Overbevisning, skønt jeg sandelig ikke foragter den Rod, hvoraf jeg er runden, eller ønsker at kaste Snavs paa min Moder. Men Sandheden for alt, det tjener os bedst. Det være sig nu med alt dette, som det vil, det skal nok vise sig, at faar vi ikke vor her i Landet opvoksende Ungdom i vor Kirkes Tjeneste, saa kommer vi i det højeste til at føre en sygelig Tilværelse baade som Kirke og som Folk. — Men hvor kan det være, at mange af vore Menigheder her i Landet byder vore Præster Kaar, som de slet ikke ønsker deres egne Børn skal gaa ind under? Overvej det, du, som kalder dig en Kristen! — Men ellers har Gud jo Brug for dygtige, tro og samvittighedsfulde Mænd og Kvinder i alle lovlige Livsstillinger. Hvor de dog tiltrænges alle Vegne. Bygger vi en Kirke et eller andet Sted, saa bygger Djævelen een eller ti Salooner ved Siden af, og det er ofte, at Saloonerne kommer først. Men der er jo ogsaa mange andre Ting, og de flestes Jagen gaar enten i Retning af Penge eller Fornøjelser eller begge Dele. De behøver ikke at advares fra at sætte Maalet for højt, de har sat det lavt nok allerede. Men skal Præsten nu alene staa og kæmpe mod alt dette Uvæsen? Hvor skal han saa naa hen? Nej, her trænger han til trofaste Medarbejdere, Folk med Hjertet paa rette Sted, Folk med Dannelse, Taft og Indflydelse. — Gid vore Menigheder var fulde af dem! — Mange bruger desværre deres Indflydelse, om de har nogen, til at nedrakke Præsten og hans Arbejde, som sandelig er svært nok i Forvejen. Men hvis der var en Judas mellem de tolv Apostle, en Abraham mellem Davids Børn og en Akitofel blandt hans Raadgivere, hvor kunde vi saa vente at blive fri for den Slags Folk? — Dog, dette gør ikke deres Gerning bedre, eller danner nogen Undskyldning for dem. Men den gamle Luther har Ret, naar han siger: „Slette er Tyrannerne, værre Kætterne, men værst de falske Brødre." — Men sandelig, det lønner sig trods alt at være paa den rette Side. Er der Fristelser i Herrens Gerning, saa er det nok for at holde os i Ydmyghed, og det er sandt: „Det er bedre at blive fristet, end at blive opblæst." Men i øvrigt kunde det jo nok være, at hensynsløs Behandling kunde ogsaa friste til Opblæsthed; thi man kunde jo komme til at tænke, at man dog var hævet over slig Useldom. Og dog, netop den Tanke kunde jo være Begyndelsen ikke blot til Opblæsthed men til at betale med samme Mønt. Ak, Herre Jesus, hvor trænger vi til din Naade, og hvor trænger vi til at fyldes med dit Sind! Men lad os nu ikke heller lade os afskrække af Farerne, thi „Ræd Mand har tynd Lykke", „Vange Hjerte vandt aldrig fager Mø", og — de fejges Del er i Ildsøen.

Must I be carried to the skies
On flowery beds of ease,
While others fought to win the prize,
And sailed through bloody seas?

Lad ikke Vejens Besvær afskrække dig fra at stævne mod høje Maal.

Ja det var Vejen, vi skulde tale lidt mere om. Er det første at vælge et værdigt Maal, saa bliver dog det næste at søge at naa det paa en værdig Maade. „Hensigten helliger Midlet" er egentlig en Sætning, som Fanden har skabt, selv om Jesuitterne i Regelen faar Skyld for det. Men „Dyden i Midten, sagde Fanden, han sad mellem to Prokuratorer," — Jeg tror dog, det er muligt at være ærlig, selv for en Prokurator. Lincoln, som ogsaa var Prokurator, erhvervede sig jo Navnet „honest old Abe". Men jeg har mødt ikke faa Prokuratorer (udenfor Faget) baade i og udenfor vore Menigheder, der under Paaskud af at ville noget godt har fulgt og anbefalet slette Veje. Hvor tidt anbefaler man f. Eks. ikke alle Slags Gøgl for at skaffe Penge til Menigheden? Som om det selv at give ikke mere strak til! Herren har dog givet os alt lige til sit eget Liv, Gud gav sin Søn, gav Penge, Regn, Solskin, Grøde, Helbred, Lykke og Velstand, og saa skal vi narre Pengene baade fra os selv og andre under Paaskud af at ville fremme hans Tag! Men har du ellers lagt Mærke til, at da Djævelen fristede Jesus i Ørkenen paa tre Maader, eller, om du vil, med tre Fristelser, saa gik de dog alle ud paa eet, nemlig at skyde Genvej? Derfor var det, han glemte at nævne Vejen, da han citerede den dejlige Forjættelse fra Salme 91. Og du unge Mand eller Kvinde, som har sat dig et skønt og godt Maal, tænk kun paa Chr. Richards dejlige lille Sang:

Altid frejdig, naar du gaar
Veje, Gud tør kende,
Selv om du til Maalet naar
Først ved Verdens Ende.

Naa, men Kampen skal nok melde sig, og Fristelserne vil følge dig hele Tiden, og Fristelserne vil pine dig. Men saa kan det gøre godt at tænke paa, at det er bedre at fristes, end at blive o p b l æ s t. Vejen bedder jo nu ellers Bøn og Arbejde, men selv om man elsker og kender og følger den Vej, som godt forenes med Trofasthed og Ydmyghed, saa ligger det dog svimlende nær for os Mennesker at blive hovmodige, naar vi mærker, at det gaar fremad, og at vore Bestræbelser lykkes. Da Israel endelig ved Guds vidunderlige Magt og Naade efter den lange, møjsommelige og farefulde Ørkenvandring og efter de haarde Kampe endelig fik sat sig godt fast i det forjættede Land, saa fristedes de straks til Hovmod og Egenraadighed, og de blev som den fede Hest, der slaar bagud. Men vi ligner dem paa et Haar. Det er en ydmygende Bekendelse, men den er ikke desto mindre sand. Derfor maa Herren sende os saa mange Prøvelser og Fristelser for ligesom den fortabte Søn at bringe os til os selv igen og siden hjem til vor Fader. Saaledes hjælper Gud os til med mindre Fristelser at overvinde en større, der, om den tager Overhaand, uden al Tvivl fører til det største Fald, thi jo højere man stiger, des dybere falder man. Men det er ellers et meget dybt Ordsprog, vi her har med at gøre. Jeg vil bekende, at det staar over et vigtigt Kapitel i mit Liv, for vigtigt til at udvikle i en offentlig Artikkel. Men maaske her dog er givet Antydninger, som kunde komme en og anden til Nytte. Thi naar alt er sagt, saa er Fristelsen til Hovmod og Opblæsthed nok den mest udbredte og almindelige af alle Fristelser. Fordi den har faaet os Mennesker saa højt op udi egen Indbildning, derfor var det, at Jesus maatte saa dybt ned for at frelse os fra den, han maatte forsages og fristes i alle Maader lige med os, dog uden Synd. Se, det lærer du især saa uendelig meget skønt om nu i Fastetiden, om du vil følge ham paa Gangen fra Gethsemane til Golgatha. Og det vil jeg meget raade dig til, thi det er den mest lærerige Vej, du overhovedet kan slaa ind paa. Hvis ikke den kan hjælpe dig mod Opblæsthed, saa kender jeg ingen Hjælp for dig. Men, Gud ske Lov, den er en sikker Vej for alle oprigtige Sjæle og et sikkert Middel for alle betyngede Hjerter, ogsaa for dem, der betynges og besværes af for høje Tanker om sig selv. Og saaledes bliver den Middel ikke blot mod Hovmodsfristelsen, men mod alle Fristelser, og en Vej, der fører opad til det højeste af alle Maal, Himlen.

J. K. J e n s e n.

Hvorfor der ikke er bleven noget rigtigt ud af dig.

(Indsendt af K. J., Ferndale efter „Kr. Ungdbl.")

Naar der i det jordiske Liv ikke bliver noget rigtigt ud af et Menneske, da er det sørgelig nok. Der gaar en ung ofte og forsømmer at lære noget i den skønne Ungdomstid; bliver maaske heller ikke holdt til noget ordentlig Arbejde i Hjemmet, og paa Grund af svageligt Helbred mangen Gang forvænnet. Aarene flyver raask hen. En bestemt Livsstilling kan ikke blive optaget, thi til alt er man for udygtig, for svagelig, for energiløs. Saa giver det tidt i det senere Liv en ret utilfredsstillende og tom Tilværelse, og ofte høres da den Klage: „O, havde jeg dog —! O, var jeg dog —!"

Men jeg vilde ikke blot tale om det forfejlede ydre Liv, hvor sørgelig dette end er. Langt værre er det, naar hos et Menneskebarn, der staar under kristelig Indflydelse det indre Menneske ikke vinder Fremgang, og dem er der desværre mange af. De ved det godt selv, og spørger ogsaa stundom sig selv: „Hvorfor er jeg dog saadan?" — Lad mig derfor faa Lov til at anføre nogle Grunde, hvorfor der ikke er bleven noget rigtigt ud af dig.

Det kan være, at du ikke har oplevet en klar Omvendelse, at din Kristendomsrod ikke er ægte. Naar jeg i Foraaret sætter Planter i Jorden, saa kan jeg vande dem og pleje dem med saa megen Kærlighed, som jeg vil; naar der er beskadigede Rødder, eller slet ingen, saa visner de dog. Ikke just en „pludselig" men en „klar" Omvendelse maa der til, hvis der skal blive noget rigtigt ud af dig. Sollyset kommer tidt langsomt, efterhaanden, men en Gang maa Sjælen være opvakt til Bevidsthed om Synd og Naade. En Overgang fra Mørket til Lyset, et personligt Forhold til Jesus, en Vished om Forladelse maa der til. „Hvordan det gaar til?" spørger du. Bliv en Gang staaende foran det mørke Billede af din egen Fordærvelse, af den Synd hos dig, som Guds Aand lægger klar i dit Indre. Vær ikke for rask, for overfladisk, giv Gud Ret, naar han viser dig din Fortabelse, og han vil saa ogsaa vise dig den herlige Frelser, der har baaret, sonet den. Hvis det Indre hos Mennesket skal blive til noget rigtigt, maa frem for alt først den rette Grundvold lægges. —

Men hvorfor bliver der, til Trods for en klar Omvendelse, ikke noget rigtigt ud af mange? Fordi de ikke er tro i Bøn og Guds Ords Læsning. Det indre Liv trænger til Pleje og Næring. Med fuld Overbevisning kan jeg garantere dig, at der skal blive noget rigtigt ud af dig, om du Aar igennem uafbrudt, bedst i den tidlige Morgenstund, har en stille Time med Gud og taler med ham om den Dag, der ligger foran dig, samt at Skriftens Kilde henter dig Rejsekost. Jeg ved, at der hører Troskab og Energi til, under alle Omstændigheder at holde fast derved. Men saadan bliver vi Bibelkristne, gennemtrængt af Guds Tanker, bliver Bønsmennesker, som vandrer Guds Veje. Hvor blev Daniel en Karakter af solid Bygning, fordi han ikke blot een, nej tre Gange daglig mødte sin Gud i Bønnen. —

Hos mange er den indre Svaghed ogsaa en Følge af Mangel paa Kamp og Sejr over Synden. Man er ikke rigtig klar over det særlige Punkt, hvor Faren ligger, eller over Vejen til at overvinde den. Enten tager man det for let, og iler tankeløs videre for atter at falde, eller man gaar og sukker over stadig tilbagevendende Nederlag. Det er Korsets Betydning endnu ikke forstaaet, Betydningen af Sejrsordet: „Det er fuldbragt". At se Fjenden stivt i Øjet, virkelig at hade Synden, at skue op til Korset og med trøstigt Mod at tilegne os den der vundne Sejr som vor Sejr, det gør fri, det bærer fremad, det skaber Mennesker, svage i os selv, men stærke i ham, hvis Ejendom vi er.

Der er ikke bleven noget rigtig ud af dig, fordi du ikke har taget det alvorlig med Synden, eller fordi du trods din Alvor ikke er naaet til Sejr.